

dRIFT

De nacht brengen we door in de velden nabij Garding. Het is koud maar de sterrenhemel is formidabel en we genieten van Orion die er prachtig bij staat. Zoals altijd ontroeren de zeven zusters ons. Waarom staan die meiden toch zo eindeloos ver weg. Waren ze maar hier.

De ochtend begint minstens even prozaïsch. Brandganzen trekken over in dichte formaties en wekken ons. Uitzicht over mooi

boerenland met sloten vol riet. Wel is het wat koud en winderig. Thee dus en een broodje. Nog maar net hebben we de primus ontstoken of er komt een woedende boer aan scheuren op zijn fiets. Hij blaast ons toe wat dat allemaal zu bedeuten hat? En dat deze hoek van de oneindigheid zijn Eigentum is. Om erger te voorkomen vertrekken we maar. Op het station van Garding vervolgen we ons ontbijt in het Frühstück-café. Kalm eten we en bekijken onderwijl de verschillende vooral oudere dorpelingen die hier de dag beginnen met ein kleines Frühstück á vier Euro.

Dan is het mooi. Op naar de dijk! Eerst langs een wat drukke autoweg naar het dorpje Welt. Hoewel de naam anders doet vermoeden, is het niet meer dan een paar huizen en wat boerderijen omringd door herfstig geboomte. En ruim boven dat alles uit de onvermijdelijke kerk. Vanwaar toch de neiging van de mens om, vanuit hun armoede, dit soort grootse gebouwen te realiseren? En zoals altijd hebben we geen antwoord. Wel zijn we vervuld van de

schoonheid van dit zo open en mooi rommelige polderland. Via Vollerwiek bereiken we de dijk. Altijd maar weer die dijk, dat vertrouwde element. Geen vragen. Simpele emoties. Er zijn, dat is eigenlijk het enige wat telt. De dijk zelf, zo verlaten, eenzaam, koud en nat. Waarom ontroert het me ook deze keer weer zo sterk? Aan mijn voeten het modderige wad met een aarzelend begin van kwelderwerken. De eerste palenrijen. Een geultje met tientallen wilde eenden. Vogelgeluiden, wulpen vooral. Het lichte regentje dat gestaag, niet al te fel op ons neerdaalt. Net mooi om de stemming wat bedrukt te laten zijn en de eigen kleinheid te voelen.

Aan onze linkerhand, op een paar kilometer lopen, bevinden zich de Eidersperwerken. We laten deze voor wat ze zijn, maar nemen nog wel even de theorie door: Na de zoveelste watersnoodramp werd in 1967 begonnen met de aanleg van een dam in de monding van de rivier

de Eider. In 1973 werd deze officieel geopend. Voor de afsluiting moet het toch een prachtige binnensee zijn geweest, waar tot in de jaren vijftig steur werd gevangen. Op een informatiebord treffen we een foto uit 1952 met daarop een paar kanjers van steuren, terzijde gestaan door braaf volk.

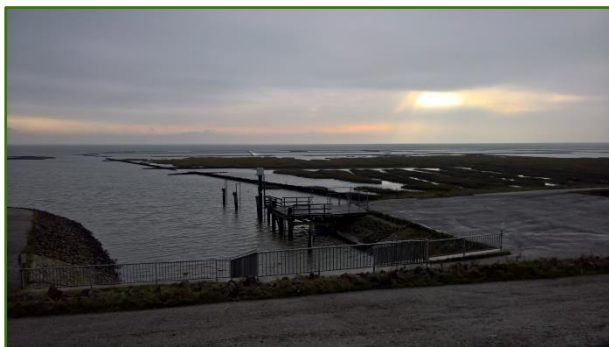

(L) Delicatessenzaak in Friedrichstadt. Robert Eberhardt en medewerkster, begin jaren vijftig van vorige eeuw. (R) Gevangen steur (3 meter lang en 300 pond zwaar) in de Eider nabij het veer van Sax in de zomer van 1937. (L) Steurvisser Peter Hansen, naast hem zijn vrouw Martha, (R) Ingwer Johannsen.

De kilometers rijgen zich aaneen. Het paalwerk aan de voet van de dijk wordt omvangrijker. Aan de binnenkant van de dijk is het vooral leeg op een enkel wat kreupel boerderijtje na. Dan een haventje, Ehstensiël ditmaal. Strak en stevig aangelegd met duidelijke prikken langs het geultje. Helaas geen bootjes en ook geen havencafé. Op de kant liggen wat aluminium platbodems van de landaanwinningswerkers. Een bord deelt mee

dat Ehstensiël tot aan 1929 een belangrijke haven was. In dat jaar echter werd de haven opgeheben. We geloven dat allemaal en betreuren het.

In de middag klaart het een beetje op. Een bleek zonnetje laat zich zien. De kwelder is ook hier kort afgegraasd. We treffen groepjes ijsgorzen en wat bergeenden en grote zilverreigers. Aan de binnenkant van de dijk uitgestrekte rietmoerassen en, onder de rook van St. Peter Ording een golfbaan. Golfers ontbreken echter en onze hoop op warme koffie in het clubhuis vervliegt. Gelukkig is het rookhok open en voorzien van een dak en

bankjes. Een eenzame en wat verkleumde golfer groet ons, maar niet echt van harte.

Inmiddels hebben we voor ons, aan de zeezijde, te maken met een landschap van grote dimensies. Het schiereiland Eiderstedt, waarvan St. Peter de meest westelijke afbakening vormt, grenst direct aan de Noordzee met geweldig uitgestrekte zandstranden en duinen als gevolg. Prachtig dus met een ruime overgang van wad naar zandstrand. Geulen en zandplaten. Een landschap dat kilometers breed is en zich over een lengte van bijna twintig kilometer uitstrekt. Een landschap om in te verdwalen en jezelf in te verliezen. Al valt dat in de praktijk niet mee. Het is weer een badplaats op z'n Duits. Overal staan borden en aanwijzingen. Alleen al bij de

Strandübergang Böhl worden we opgewacht door een batterij van wel 30 (dertig!) informatie, verbods- en andere borden. Veel “bitte” und “liebe Gäste” of nog erger “liebe Mitburger”, maar ondertussen weten wij wel dat er ergens, verscholen, een tot de tanden gewapende toezichthouder zit die alles in de gaten houdt en er niet voor terug deinst om

bij een geconstateerde overtreding, hard en meedogenloos op te treden. De Tourismus Zentrale selbst is gesloten zodat we de drie-en-een-halve Euro toegang niet behoeven te betalen. Tot onze vreugde verschijnt er nog wel een jutter, lopend naast zijn fiets, met een beste plank onder z'n snelbinders.

Het blijft trouwens een winderige en koude dag. Zo tegen het eind van de middag hebben we de wereld dan ook voor ons alleen. Dat wil zeggen samen met veldleeuweriken, een enkele wulp, wat scholeksters en andere kustvogels. Toch wil het grote, diepe gevoel van verlatenheid en zinloosheid, zeg maar het enige ware gevoel, maar niet komen. Overal zijn punten van troost en zekerheid, terrassen hoog op de poten, parkeerruimte voor auto's midden op het strand en het ergst van alles informatiepanelen steeds maar weer en overal. Slechts de foto's van vroeger met kale dynamische duinen waar een koppel schapen graast, kunnen ons wel bekoren.

Het is mooi geweest voor vandaag. We zoeken de veilige en aangename beschutting van een airbnb.

